

1 söndagen i advent

Pastor Johannes Rydh
Evangelisk-lutherska kyrkan i Sverige

Predikan i Stockholm, 28 nov 2021

I Guds, Faderns + och Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Nåd vare med er, och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Bön: Käre Gud och Fader, vi tackar dig för ett nytt kyrkoår. Kom idag till din kyrka med ditt Ord, och låt din helige Ande leda oss in i hela sanningen, så att vi genom tron blir frälsta och får vara i ditt rike. Låt oss till sist få ingå i den himmelska saligheten och där prisa och lova ditt namn för evigt. Genom din Son Jesus Kristus, vår Herre och Frälsare. Amen.

Predikotext: Joh. 18:36–37 (2 årgången)

Jesus sade till Pilatus: "Mitt rike är inte av den här världen. Om mitt rike vore av den här världen, hade mina tjänare kämpat för att jag inte skulle bli överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike inte av den här världen." Pilatus sade: "Du är alltså en konung?" Jesus svarade: "Du säger själv att jag är en konung. Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst."

Idag firar vi första advent, och början på ännu ett nytt kyrkoår. Söndagens ämne och överskrift är "Herren kommer till sin kyrka".

I vår text stod Jesus inför Pilatus, det romerska kejsardömets högsta representant, anklagad av judarna och överstepräster, som begärde att han skulle avrättas. Det var inte många dagar efter hans högtidliga intåg i Jerusalem, där han mötts av folkets jubel och hosiannarop, såsom vi hört i dagens evangelium. Då hade han hyllats som en kung. Många hade säkert hoppats på att han liksom mackabeerna några hundra år tidigare nu skulle leda dem i en frihetskamp och med svärd kasta ut de förtryckande romarna. De ville se ett återupprättat självständigt judiskt rike såsom under dess storhetstid under kungarna David och Salomo. En sådan kung som gjorde detta ville folket gärna ha.

Men Jesus gjorde inte något av detta. "*Mitt rike är inte av den här världen*", sade han till Pilatus. Han gjorde aldrig anspråk på något världsligt rikes

kungakrona. Han uppviglade aldrig till något uppror mot överheten. Han passade inte in i den mall av Messias som judarna hade gjort sig.

Till det yttre kom han som en fattig, enkel man. Hans intåg i Jerusalem var inte på en kunglig, ståtlig häst utan på en åsnefåle, ett arbetsdjur. Han var inte klädd i praktfulla kläder och bodde inte heller i något vackert marmorpalats.

Men i själva verket hade han förklarat sig vara någonting mycket större än någon jordisk kung. Han var Guds egen Son av evighet, född före all tid. Om honom skrev Johannes: *I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till.* (Joh. 1:1–3) Han var den som profeterna talat om, den som Skriften hade utlovat, den som skulle besegra synden och frälsa folket. Allt detta hade han öppet förkunnat.

Inför stora rådet frågades han: "Är du alltså Guds Son?" Han svarade dem: "Ni själva säger att Jag Är." De sade: "Behöver vi något mer vittnesmål? Vi har själva hört det från hans egen mun." (Luk. 22:70–71) För rådet var hans ord tillräckliga för att döma honom till döden, men de hade inte rätten att avrätta någon. Därför måste de övertyga Pilatus. Men de kunde inte gärna ange hädelse som orsak till en hedning. Han ville inte gärna lägga sig i judarnas religiösa dispyter.

Därför sade de: "*Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, förbjuder oss betala skatt till kejsaren och säger att han är Messias, en konung.*" (Luk. 23:2) Påståendet om skatten var, förutom att det var osant, en ganska märklig anklagelse. Hade Jesus verkligen varit den uppviglare som de sade, hade nog både folket och överstepräster gärna följt honom. Deras plötsliga omsorg om den kejsarliga kassakistan var knappast övertygande. Pilatus förstod att det låg andra skäl bakom anklagelserna, och att det var av avund som Jesus hade utlämnats.

Han frågade honom om han verkligen var en kung. Han framstod ju inte direkt som en sådan, fattig och misshandlad som han var, och med folket vänt emot honom. Men Jesus betygade sin kungavärdighet, dock inte såsom en jordisk härskare av ett jor-

diskt rike. Hans rike, Guds rike, är av ett annat slag.

Det är ett rike som inte upprätthålls av lagar, soldater och kejserliga ämbetsmän, utan genom Guds nåd och makt. Det romerska riket varade bara för en tid och föll sedan ihop, liksom alla jordiska riken. Men Guds rike kommer att vara för evigt.

Till fariseerna hade han sagt: *"Guds rike kommer inte så att man kan se det med ögonen. Inte heller skall man kunna säga: Se, här är det, eller: Där är det. Ty se, Guds rike är mitt ibland er (invärtes i er)."* (Luk. 17:20–21) Det består av alla de fattiga syndare som tagit sin tillflykt till Kristus som sin frälsare. Han är rikets konung, och han sitter på en gudomlig tron vid Faderns högra sida. Därifrån leder och regerar han sin kyrka.

Han sade: *"Ja, för att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst."* Sanningens ord, evangelium, går ut i världen och väcker tro i människors hjärtan.

Med dessa ord bjöd Jesus in också Pilatus att ta del av denna sanning. Men vi ser i predikotextens fortsättning hur han svarade som många agnostiker skulle göra idag: *"Vad är sanning?"* (Joh. 18:38) Och när folket i Jerusalem, som tidigare hyllat Jesus vid hans intåg nu ropade "korsfäst, korsfäst", fruktade han dem mer än oviljan att avrätta en oskyldig, och utlämnade Jesus till döden. Så avvisar många sanningen. De förblir i djävulens våld.

Men var och en som hör evangeliets ord och tar till sig det får bli medborgare i Guds himmelska rike, trots att vi alla är ovärdiga syndare. Vi som av vår fallna natur föddes i slaveri under synden och djävulen, vi som av oss själva inte förmår lyfta ett finger för att bryta dessa onskans bojor, vi har kallats att ta emot sanningen.

Det sker i kraften av Kristi försoningsverk på korset, då han genom sin död och uppståndelse en gång för alla tog bort hela världens synd. Paulus skriver:

Kristus har friköpt oss från lagens förban-

nelse genom att bli en förbannelse i vårt ställe. Det står skrivet: Förbannad är var och en som är upphängd på trä. Så skulle välsignelsen som Abraham fått komma till hedningarna i Jesus Kristus, så att vi genom tron skulle få den utlovade Anden. (Gal. 3:13–14)

Den människa som tror på förlåtelsen har del i Guds rike, ja, det är invärtes i henne. Och de som kommit till tro lyssnar till konungens röst, denna sanningens röst som inger hopp och glädje.

Så utvidgar sig Guds rike genom evangeliet. Vi kan inte se dess gränser eller räkna dess invånarantal, eftersom det är ett osynligt rike, inte av den här världen. Men Gud har lovat att bevara sin kyrka intill änden. Låt oss därför alltid hylla vår konung med hosiannarop.

Amen.

Bön: Herre vår Gud, himmelske Fader, Vi tackar och lovar dig för att du har skänkt oss din Son, sanningens konung, att göra oss fria från syndens och dödens makt. Vi ber dig: Uppllys och led oss med din Helige Ande, så att vi i en sann tro håller oss till Kristus, vår Frälsare. Hjälp oss att inte som världen ta anstöt av hans yttre ringhet och förakta hans ord, utan genom en fast förtröstan på honom bli evigt saliga. Amen.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt Ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Hans Helige Ande stadfäste Ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan Ordets görare, och dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålmod, intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Psalmer: 43, 41, 286, 50, 196, 201, 188, 46.